

Tolnai Ottó

ILIA MIHÁLY 90

Kedves Mihály,

nem meséltem még, hétvégeken gyakran megesik velünk, ki kell mennünk, ki kell ugranunk Pesten tanuló unokáink elé. A határra. A Horgos 2-re. És aztán ott, néhány lépésre a határvonalon innen, várakozni az autóbuszra, az immár gyalog, felmálházva érkező unokáinkra. Különös véletlen, minden ilyen alkalommal, pontosan a DUTY FREE siralmas romjai és a rozsdásodó újabb kori vasfüggöny között parkolunk. Várjuk unokáinkat. Meg még valamit/valakit a rezgő nyárfák mögött hirtelen kitáguló csöndből. Olyan érzés ez, mintha egy Tolsztoj-könyvet hoztunk volna magunkkal, legyen mivel tölteni az időt. Pontosabban várni, hogy a Tolsztoj-könyvben felhangozzon a csalogány éneke. Mert a Tolsztoj-könyvekben éppen úgy felhangzik minden egyes alkalommal, minden egyes fontosabb jelenetnél, ahogyan a DUTY FREE és a vasfüggöny között is felhangzik minden egyes alkalommal, ha valaki ott megáll, cigarettára gyújt, köhécselni kezd például. Felhangzik csattogva. Benn a könyvben éppen úgy, mint künn a rezgő nyárfák között. És mi erről tudjuk, hány perc múlva fognak megérkezni a buszról, a rezgő nyárfák irányából, mint valami rajtvonaltól, unokáink.

Csak ezt akartam elmesélni neked 90. születésnapodon. Ezt a különös helyet. Ezt a különös rezgést. Ezt a különös csattogást. Meg talán azt is most, itt kellene elmesélnem neked, néhány éve álmomban a svédek Tolsztoj Leót: Nobel-díjjal tüntették ki. A megokolásban csupán az állt: *Csalogányaiért.*

Mihály, Isten éltesen *TO.*